

Universitätsbibliothek Wuppertal

Omnia Divini Platonis Opera

Plato

Basileae, 1551

Epistola II

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-245](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-245)

pereuntem inducunt, huiusmodi illi uoces attribuere. Heu miser, pereo nullis fultus amicis. Auri uero defectu pereuntem aliquem nullus adhuc retulit poetarum. Illud quoque poeticum, mentem habentibus ualde probatur, Non auri fulgor in misera mortalium uita rarissimi, non adamas, non argenteae mensae quae apud homines habentur in precio, ita oculis coruscant: neque lati fundi, aut pinguius culta tantum ualent ad uitam, quantum mens bonorum uirorum inter se consentientium. Vale: atque considera tantum erga nos erratum quo erga ceteros rectius te geras.

PLATO DIONYSIO BENE AGERE. EPISTOLA II

AVDIVI ex Archedemo te censere non solum me, sed familiares etiam meos praeter unicum Dionem nihil mali aduersus te loqui debere uel agere. Hoc autem quod de Dione excipis, ostendit me in familiares meos imperium non habere. Si enim haberem cum in alios tum in Dionem ac te imperium, tam uobis quam ceteris Graecis bona, ut arbitror, plurima proueniret. Nunc autem hoc duntaxat magnus sum, quod me ipsum praesto rationi meae obedientem. Quae ideo dico, quia nihil synceri Cratistolus & Polyxenus ad te detulerunt. Quorum alterum dicere ferunt, audisse Olympiis multos eorum qui mecum erant obrectantes tibi. Forsitan acutius quam ego, ille audit. Ego enim tale nihil audiui. Vide autem mihi posthac quoties huiusce modi ad te aliquid defertur, te ita facere oportere, ut scribas ad me, & rem ipsam perquiras. Ego enim uerum fateri nec formidabo, nec erubescam. Mihi autem & tibi ita se res inuicem habet. Neque nos alicui, ut ita dicam, Graecorum incogniti sumus: neque familiaritatem nostram huius seculi homines conticescunt: certum quoque illud habeto, neque posteros tacituros. Tales sunt qui eam exceperunt, utpote neque paruam, neque obscuram. Quorsum haec? Statim aperiam, altius rem aliquanto exorsus. Naturae quidem lege sapientia potentiaque excellens in idem tendunt. Semperque ista duo se inuicem affectant, persequuntur, congregantur. Deinde etiam istis homines admodum delectantur, quoties siue in carminibus poetarum, siue priuatis colloquijs huiusmodi quaedam referunt, aut audiunt: ceu cum de Hierone & Pausania Lacedaemonio loquuntur homines, gaudent Simonidis familiaritatem quae cum illis fuit commemorare: & quae ad eos dixit fecitque referre. Similiter Periandrum Corinthium, & Thaletem Milesium una celebrare consueuerunt, Periclem & Anaxagoram, Cræsum atque Solonem, ut sapientes: & Cyrum ut potentem. Atqui haec imitati poetae, Creontem & Tiresiam simul inducunt: Polydumque & Minoam: Agamemnonem & Nestorem: Vlysses & Palamedem: atque ut mihi uidetur, eadem ratione prisca homines Ioui Prometheum coniunxerunt. Horum uero alios consentientes, alios dissentientes inducunt: alios autem quandoque concordem, quandoque uero discordem. Eorumque tam dissensiones quam consensiones canunt. Cuncta uero haec ideo dixi, ut illud ostenderem, quod etiam cum mortui fuerimus, de nobis homines non silebunt. Quocirca non est negligendum a nobis: sed cura habenda temporis subsequentis. Fit enim natura quadam, ut ignauissimi homines nihil curent quae sit de ipsis futura opinio: probatissimi autem uiri cuncta faciunt quod in futuris seculis bene inter homines audiant. Quam ego coniecturam facio, esse aliquem sensum ipsi qui mortui sunt, rerum nostrarum. Quoniam optimi animi sic forte diuinant: deterrimi autem nequaquam. Validiora uero sunt diuinorum uirorum praesagia, quam aliorum. Puto autem, si liceret superioribus illis defunctis de quibus loquor, suam consuetudinem emendare: plurimam operam adhibituros, ut meliores de se quam nunc opiniones circumferrentur. Hoc nobis quidem etiam nunc fauente deo facere licet: & si quid in superiori familiaritate nostra est peccatum, tam factis quam dictis emendare illud atque corrigere: ut uera & optima praesertim quantum ad philosophiam attinet, de nobis supersit opinio: ac fama nostrarum rerum, si quidem bona est, melior: sin mala, bona efficiatur. Atqui nos ista curantes, nihil magis pius agere possemus: & negligentes, nihil aequum impium & prophanium. Quemadmodum autem & hoc fieri conueniat, ac iuste fieri possit, ego iam dicam. Quando in Siciliam ueni, fama erat me permultum inter eos qui tunc philosophabantur, excellere. Cupiebam etiam cum Syracusas uenissem, opinionis illius testem habere te: ut etiam apud multitudinem in honore mihi philosophia esset. Verum non satis prospere mihi res illa successit. Causam uero huius non illam fuisse dico, quam plerique existimarent, sed illam

fuisse causam assero: quod tu non satis mihi credere uisus es, sed me quodammodo dimittere uellet alios uero uocare: & quid mihi esset negotij inquirere, diffidens scilicet ut mihi uidebat. Et qui de ijs loquebantur, permulti erant: affirmantes quod me quidem contemneres, atq; ad alia animum intendisses. Hæc igitur tunc fama increbuit. Quid autem post hæc fieri oporteat, iam audi: ut ad illud quod interrogasti, respondeam, quo pacto nos inuicem gerere debeamus. Si tu quidem omnino philosophiã spernis, ualere sinamus. Sin autem uel ab alio audisti, uel ipse per te inuenisti meliora q̄ ea quæ à me tradunt, illa complectere. Quod si nostra tibi placent, nos quoq; maxime honorare debes. Nunc autem tanquam ab initio tu ducas, ego sequar. Honoratus enim à te, te honorabo: nō honoratus autem, conquiescam. Præterea si tu honorare prius me cœperis, philosophiam uideberis honorare: idq; apud multitudinem quod tu in primis cupiebas, tibi gloriam pariet tanquam sapientiæ amator. Sin autem ego te honorauero me minime honoratem, diuitias admirari uidebor & sequi. hoc uero quam turpe ab omnibus censeat, non ignoramus. Vt autem summam dicam, te honorante, ambobus honor erit: me autem honorante, ambobus infamia. Et de his quidem satis. Summa uero ipsa non recte se habet. Narrabit uero ipse tibi Archedemus, cum ad te redierit. Illud autem preciosius & diuinius, de quo per illum me interrogas, omnino ipsi est ostendendū. Ais enim, ut ille fert, nō sufficienter tibi à me de prima natura demonstratū fuisse. Dicendum est igitur tibi nunc per ænigmata quædam: ut si quid huic tabellæ uel mari uel terra contingat, qui eam legerit, intelligere non possit. Est autem ita. Circa omniū regem cuncta sunt: ipsius gratia omnia: ipse pulchrorū omnium causa: circa secundū secunda: tertia circa tertiū. Humanus animus affectat qualia illa sint, intelligere: aspiciēs in ea quæ sibi cognata sunt. quorum nihil sufficienter se habet. Sed in rege ipso, & in his quæ dixi, nihil est tale. quod aut post hoc est, animus dicit. At enim qualis hæc tua interrogatio est Dionysii & Doradis filii: quæ malorū omniū causa est. Imò uero magis huius stimulus quidam animo nostro ingenitus. Quem nisi quis eruat, ueritatē certe nunq; assequetur. Tu hoc ad me in hortis cum essemus sub lauris, excogitauisse dixisti: ac tuam fuisse inuentionē. Atq; ego inquam, si hoc ita se habere tibi uideret, multis me disputationibus liberasses. Nec alium unquā huius inuentorem reperisse, plurimamq; inuestigationem meam circa id uersari. Verum tu forsan audito aliquo diuina quadam sorte eò progressus es. Demonstrationes autem eius rei nunquā firmas tenuisti, sed alias protulisti aliter: quatenus phantasia coniectabas. Hoc autem nihil est tale. & hoc non tibi soli contigit. Sed certo scio neminē quando primum me audit, aliter affici. Et alius quidem magis, alius uero minus defatigatus, uix tandem à labore cessant. Omnes autem ferme laborant nō parum. Hæc autem cum ita sint & fuerint, ferè inuenimus, ut opinor, quod tu per epistolam petisti, quemadmodū oportet inuicē nos habere. Postquā uero hæc & per se discussseris, & cum aliorū opinionibus cōparaueris: modo rectum examē peregeris, consentientem nobis te & nostris præbebis. Quoniam igitur pacto hæc & alia quæ diximus, fient: Recte tu quidem ea de causa Archedemum ad nos misisti. Ac postq; ad te reuersus sententiã tibi meam retulerit, dubitationes alia te forsitan capiēt, tu uero si recte tibi consules, mittes iterum ad me Archedemū. Ille rursus quasi mercator, non sine lucro redibit: quod si bis aut ter feceris, atq; illa quæ mittimus, diligēter examinaueris, mirabor equidē si non multo melius q̄ nunc ad ea quæ dubitas te habeas. Audacter igitur id agatis. Neq; enim uel tu, uel Archedemus negociationē ullā suscipere potestis, quæ aut honestior sit, aut deo acceptior. Caue tamē ne excidant hæc unq; in aures hominum disciplinæ eruditionisq; expertium. Nulla sunt enim, ut mea fert opinio, quæ dicta ad populum magis ridicula uideantur: neq; quæ apud ingenuos prolata, magis mirabilia & diuina. Sæpe uero dicta semperq; audita & multis annis, uix tandem uelut aurum cum magno labore purificantur. Nam quod in hac re mirabile contingere consuevit, id audi. Sunt cōplures homines qui ista iam audierunt: pollentes acumine, pollentes memoria, in examinando & iudicando solertes, prouecti iam ætate, neq; minus triginta annis hæc audierūt. hi tamē affirmant quæ auditu quondam incredibilia maxime uidebantur, ea sibi nunc primum ualde credibilia uideri atq; perspicua: & quæ tunc probabilissima, ea nūc sibi cōtrā uideri. Hæc igitur intuens, caue ne quando te pœniteat eorum, quæ tibi indigne nunc exciderunt. Maxima uero huius rei custodia est, nihil scribere, sed addiscere. Nam quæ scribunt, contineri

tineri non possunt. Hac de causa nihil ego de ijs scripsi unquam, neque est Platonis opus praescriptum aliquod, neque erit. Quae autem modo dicuntur, Socratis sunt: qui uir etiam dum iuuenis esset, uirtute claruit. Vale: & nobis crede. Atque hanc epistolam, cum sapius eam legeris, statim combure. Et de his quidem satis. Miraris autem quod ad te Polyxenum non mittam. Ego autem de Lycophrone etiam & reliquis qui apud te sunt, idem iam dudum & nunc prorsus affirmo: te scilicet istis tum ingenio, tum differendi arte praestare quae plurimum: nec illorum quenquam sponte tibi in disputando, ut aliqui suspicantur, cedere, sed inuitos. Atqui uideris admodum modeste illis fuisse usus, & honestis eos muneribus prosequutus. Sed de ijs quidem perinde atque de talibus talia multa licet dicere. Philistione si uti contigerit, utere quam maxime. Et si fieri potest, Speusippi utere opera, atque remittas. Eger quidem tui & Speusippi. Pollicitus autem mihi est Philistio, si abs te dimittatur, se Athenas euestigio petiturum. Lit hotoniensem uero illum dimisisse, laudabile fuit. Leuis autem petitio tam de illius necessarijs, quam de Egesippo Aristonis filio. Nam & ad me scripsisti: si quis huic uel illis iniuriam uelit inferre, ac tu id persenseris, te minime permitturum. De Lysiclide praeterea uera fateri decet. Nempe solus iste ex ijs qui Sicilia Athenas profecti sunt, nihil in tua meaque consuetudine immutauit. Sed quae facta sunt, quotidie uerbis pro uiribus magis honestat.

PLATO DIONYSIO.

Epistola III

PETIS an rectius ponatur in salutationibus, gaudere: an quemadmodum ego solitus sum scribere ad amicos, bene agere. Tu quidem, ut aiunt hi qui tecum in Delphis affuerunt, ita Deum ipsum blande alloqui, ac similiter scribere consueuisti. Gaude, uitamque tyranni iucundam serua. Ego autem neque Deum hoc modo, neque hominem salutarim. Non Deum, quia contra illius naturam loquar. nam procul a molestia & uoluptate diuinitas. Non hominem, quia sepius detrimentum & dolorem sibi affert uoluptas, hebetudinem in animo & obliuionem, insipientiam & petulantiam pariens. Et de salutatione quidem haec mihi dicta sunt. Quae tu postquam legeris, sicuti uoles ita capies. Ferunt uero non pauci te dicere solitum ad legatos quosdam dum te adeunt, in animo habuisse Graecas ciuitates in Sicilia restituere: & Syracusanos releuare: ac pro tyrannide regiam gubernationem illis inducere. Audientem uero haec me tibi ne faceres illa obstitisse: cum tu uehementer id cuperes. Nunc autem illa ipsa ut facias Dionem docere: ac tuis proprijs cogitationibus imperium a nobis tuum labefactari. Vtrum sermones huiusmodi aliquam tibi utilitatem ferant, tu ipse cognoscis: iniuria certe me afficis, cum contraria dicas quam ueritas sit. Et profecto satis superque haecenus a Philistide & alijs compluribus inuidia mihi conflata est & apud milites & apud Syracusanos. Nam cum in arce una tecum habitarem, omnia malefacta in me conuertebantur, asserentibus qui extra erant, te singula meo consilio facere. Cum aperte scias per pauca me tecum de gubernatione ciuili sponte mea, atque id ab initio tractauisse: dum aliquid posse me proficere arbitrarer, & alia quaedam exigua, Legum procerum mediocriter incumbentem. Quibus tamen postea uel te uel alium audio quaedam praeter mentem meam inseruisse. Quae facile internoscuntur qui possunt morem ingenij nostri discernere. Sed ut modo dicebam, non egeo calumnia & apud Syracusanos & apud alios, quibus me ista dicens criminari: sed multo magis purgatione contra primam calumniam, & contra nouam nuper exortam, maiorem quidem ac uehementiorem. Ergo aduersus duas calumnias necesse est excusationem me duplicem aggredi. Primum quidem merito noluisse me de gubernatione reipublicae tecum agere, deinde meum illud consilium non fuisse quod tu ais, ut suaderem tibi ne ciuitates Graecas restitueres. Et primum quidem de primo sic accipe. Veni Syracusas a te uocatus & a Dione, quum esset ipse Dio magnae apud te dignitatis, mihi iam pridem hospes, atate uero media atque perfecta: quibus omnino uel mediocriter prudens, opus esse ad res huiusmodi gerendas quales tuae erant, existimari. Tu uero eras admodum iuuenis, & omnium quorum oportebat te peritiam habere ignarus, mihi quoque ualde ignotus. Post haec, siue quis homo, siue deus, siue fortuna quaedam tecum, Dionem pepulit. Tu solus relictus es. An igitur communionem mihi aliquam tecum rerum ciuilium tunc relictam putas: cum uiderem prudentem quidem consultorem abs te pulsum: te autem imprudentem cum multis flagitiosis ita fuisse relictum, ut non imperares, licet imperare arbitrare